

konden op eene biographie rekenen en te zijner tijd op eene genealogie. Nederlandsche schrijvers, priesters en leeken, die in de Hollandsche lettergeschiedenis van Jermino de Vries en Van Kampen niet meetelden of totaal vergeten waren, bracht Thijm op hun voetstuk. Reeds in 1851 gaf hij, in zijne merkwaardige bloemlezing „Gedichten uit verscheiden tijdperken”, het bewijs van zorgvuldige lezing en schifting der omvangrijke stof. Het Middelnederlandsch zelfs was niet vergeten. Trouwens, men kent de *Karolingsche Verhalen* genoeg waarde toe, om de uitspraak te billijken, dat Alb. Thijm niet alleen de Floris en Blanchefleur en de Heemskinderen, maar ook den Karel en Elegast meesterlijk in Nieuw-Nederlandsch heeft overgebracht en wel zóó, dat de locale kleur en de zegtrant der middeleeuwen niet verloren ging. Het lied in de middeleeuwen moest wel in de belangstelling van Alberdingk deelen, en met name het kerkelijk lied zijn luisterend oor boeien. Voeg bij dit alles nog de studie der bouw- en schilderkunst, den zin voor de dramatische kunst en de liefde voor het Nederlandsch tooneel, dan begint het wel duidelijk te worden, waaraan het toe te schrijven viel, dat men voor den arbeid van dezen autodidact, ondanks het overal op den voorgrond treden van zijn rechtzinnigst papisme, achting begon te toonen; eene achting, die ten laatste tot de waardeering geklommen is, uitgedrukt in een hoogleeraarschap, en . . . in eene algemeene deelneming bij zijn graf.

* * *

Van den aanvang af is Jos. Alberdingk Thijm er op bedacht geweest, de gelegenheid te vinden tot verpoozing en scherts, ter afwisseling niet alleen van ernstige kunsthistorische en genealogische studiën, maar ook om frisheid van geest te behouden voor den dag van morgen, voor een, van den hemel gehoopten, blijden levensavond.

Eigenaardigst onder deze verpoozingen is de lust van Thijm, om zich van tijd tot tijd als Pauwels Foreestier te laten hooren, die met luchtheid van hart eene kleine schets ontwerpt, een hekelrijmpje smeedt, een vertelsel afspint, eene grap ten beste geeft, en met den gemoedelijksten humor onzen geest verkwikt. Want ook in dit opzicht is het Katholicisme van den papist Alb. Thijm reeds in 1853 van het rechtzinnigst gehalte: „de Heer is gediend met een blijden geest.”